

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: **X**
bytem X
zastoupena JUDr. Vitem Hrnčíříkem, LL.M., Ph.D., advokátem
Equity Legal s.r.o.
sídlem Šrobárova 2002/40, Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

za účasti:

- 1) **Statutární město Liberec**
sídlem nám. Dr. E. Beneše 1/1, Liberec 1
- 2) **CETIN a.s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9
- 3) **Ředitelství silnic a dálnic ČR**
sídlem Na Pankráci 56, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2022, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 9. 3. 2022, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Viktora Hrnčířika, LL.M., Ph.D..
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí (stavební povolení) Magistrátu města Liberec, odboru stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 5. 2021, č. j. X.
2. Uvedeným rozhodnutím bylo stavebníku X vydáno podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, stavební povolení na stavbu Novostavba prodejny „X Park Vratislavice“, a to stavby SO – 05A dopravní řešení – veřejná část A a SO – 05B dopravní řešení – veřejná část B na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X a X v k. ú. Vratislavice nad Nisou.
3. Stavba SO – 05A dopravní řešení – veřejná část A obsahuje malou okružní křižovatku ulic Skloněná a Dřevařská, dále sjezd z ulice Dřevařská na parkoviště prodejny a nový chodník podél ulice Dřevařská a části ulice Skloněná k místu vjezdu na parkoviště prodejny a konstrukci vozovky – asfaltový beton uvedené specifikace. Stavba SO – 05B dopravní řešení – veřejná část B obsahuje zrušení současného napojení pozemku určeného pro stavbu prodejny a zřízení nového chodníku podél ulice Tanvaldská v místě zrušení současného napojení, zřízení nového vjezdu na pozemek prodejny nahrazením stávajícího chodníku chodníkovým přejezdem s bezpečnostními prvky s nahrazením dlažby dlažbou pojízďecí a konstrukci pro nové pochozí plochy společné pro oba objekty a konstrukci ploch pojízďecích – betonovou dlažbu uvedené specifikace. Současně byly stanoveny podmínky pro provedení stavby.

II. Žaloba

4. Žalobkyně předaslala, že napadá vydané stavební povolení a rozhodnutí žalovaného týkající se novostavby masivního obchodního centra „X Park Vratislavice“ a nového dopravního řešení k jeho obsluze, neboť je vlastníkem sousední, tedy přímo dotčené nemovitosti přes ulici – pozemku s rodinným domkem a zahradou. Jedná se o výstavbu v jinak klidné rezidenční čtvrti, kde má být vybudován obchodní komplex s 47 parkovacími místy a obchodní plochou čítající 1 165 m².
5. Žalobkyně namítala, že došlo k nesprávnému posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací, a napadla závazné stanovisko dle § 96b odst. 1 stavebního zákona. Uvedla, že již ve správním řízení namítala, že stavební záměr není v souladu s Územním plánem města Liberec, příloha č. 1 obecně závazné vyhlášky Statutárního města Liberec č. 2/2002 (dále jen „ÚP Liberec“). Na její námitky správní orgány nereagovaly, resp. je přesvědčivě nevyvrátily. Žalobkyně dále konstatovala, že ve skutečnosti se jedná o dva

spojené záměry a dvě stavební řízení, která spolu úzce souvisí a navazují na sebe. První je vedeno na novostavbu prodejny, druhé je vedeno na dopravní řešení okolí a příjezdy k novostavbě prodejny. Podle žalobkyně nelze oba záměry zkoumat izolovaně, ale v daných souvislostech. Jak záměr dopravního řešení, tak samotná novostavba prodejny je v rozporu s územním plánem, neboť stavba svým provozem a obsluhou ovlivní své okolí. Dopravní řešení je třeba zkoumat v kumulaci faktorů právě se záměrem novostavby prodejny, což neučinil žádný ze správních orgánů, ale ani orgán územního plánování při vydávání závazného stanoviska ze dne 21. 7. 2020, ani nadřízený správní orgán. Záměr dopravního řešení (křižovatky) ve spojení se záměrem novostavby prodejny nemůže spadat pod povolenou kategorii, neboť svým provozem a obsluhou ovlivní své okolí. Pokud orgán územního plánování došel k opačnému závěru, tvrzení nepodložil žádným důkazem. Záměr prodejny s dopravním řešením nelze jednoznačně považovat za souladný s územím určeným pro bydlení převážně v rodinných domech s příslušejícími zahradami, s převažující funkcí rekreační. Nesprávný je závěr, že předmětné pozemky leží v městském sektoru jihovýchod, pro který jsou v bodě 3d) kapitoly 4.3.5. regulativů stanoveny podmínky využití a uspořádání území sektoru. K podmínce respektování stávající zástavby a k nenarušení architektonického charakteru území a významných průhledů, stejně jako k podmínkám urbanistickým, ekologickým i hygienickým a technickým se orgán územního plánování nevyjádřil, pouze konstatoval, že záměr je v souladu s územním plánem. Na podporu závěru, že stavební záměr s jistotou ovlivní své okolí negativně, žalobkyně předkládala správním orgánům Posouzení akustické studie v úrovni Oznámení záměru z hlediska platného hlukové legislativy vyhotovené společností X dne 8. 6. 2021 (dále také jen „Posouzení akustické studie“), dle kterého akustická studie předložená stavebníkem není správná, neboť jsou překročeny hygienické limity bez záměru a dojde k navýšení hluku vlivem záměru o více jak 0,2 dB v nadlimitních hlukových podmínkách. Žalobkyní předložené Posouzení akustické studie jednoznačně prokázalo nesoulad záměru se stávající legislativou z hlediska hluku ve sledovaných bodech 2 a 3, tedy u rodinného domu žalobkyně. Přílehlavý není ani závěr o souladu s územním plánem z důvodu, že na pozemku byl již v roce 2009 umístěn objekt občanské vybavenosti, neboť ten byl zcela odlišně dimenzován.

6. V dalším žalobním bodu žalobkyně zpochybnila závěr žalovaného, že povolovaný stavební záměr nevyžaduje vydání závazného stanoviska podle § 96b odst. 1 stavebního zákona. Uvedla, že proti závaznému stanovisku orgánu územního plánování brojila odvoláním, nadřízený dotčený orgán ovšem odmítl provést přezkum tohoto stanoviska. K rozhodnutí o odvolání bylo přiloženo sdělení odboru územního plánování a stavebního řízení žalovaného, že ve věci dopravního řešení se nejedná o stavební úpravy bez nutnosti záměr umisťovat s odvoláním na § 96b odst. 1 stavebního zákona, proto nebude nadřízený dotčený orgán závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 21. 7. 2020 přezkoumávat. S tímto závěrem žalobkyně nesouhlasila. Závěr nadřízeného orgánu územního plánování, že na stavbu dopravního řešení (křižovatky) se závazné stanovisko dle § 96b stavebního zákona nevydává, nebylo odůvodněno. Podle žalobkyně záměr, při kterém dochází k úpravě komunikací a křižovatek, nespadá pod žádnou z výjimek § 96b odst. 1 stavebního zákona, ani pod žádnou ze zákonných výjimek, kdy není třeba vést územní řízení dle § 79 odst. 2 písm. a) až u), § 79 odst. 5 a § 96 odst. 2 stavebního zákona. Stavební úřad podle žalobkyně pochybil, pokud nevedl o stavebním záměru územní řízení dle § 79 a násl. stavebního zákona, případně společné územní a stavební řízení dle § 94j stavebního zákona. Nadřízený orgán územního plánování pochybil, pokud svůj závěr

neodůvodnil a neprovedl přezkum závazného stanoviska, resp. žalovaný pochybil, pokud nevedl územní řízení nebo společné územní a stavební řízení. Jak nadřízený orgán územního plánování, tak žalovaný svoje postupy neodůvodnili.

7. Pochybení žalobkyně spatřovala také v tom, že přestože nadřízený orgán územního plánování konstatoval, že záměr nevyžaduje závazné stanovisko dle § 96b odst. 1 stavebního řádu, nevyhodnotil v souladu s ustálenou judikaturou její žádost o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska jako podnět k přezkumu ve smyslu § 42 správního řádu a nezabývat se jím z hlediska provedení tzv. individuálního a úplného přezkumu v intencích § 149 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.
8. Došlo rovněž k nesprávnému posouzení vlivu záměru na veřejné zdraví, žalobkyně napadla závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví. Uvedla, že Krajská hygienická stanice Libereckého kraje (dále jen „KHS“) vydala závazné stanovisko dne 20. 11. 2020, které žalobkyně zpochybnila již v odvolání a požadovala jeho přezkum nadřízeným Ministerstvem zdravotnictví. Zejména požadovala, aby nadřízený dotčený orgán přezkoumal závěr, že navýšení dopravy – provozu osobních automobilů – činí pouze 21 % stávajícího stavu provozu osobních automobilů s tím, že do stávajícího stavu nejsou započítána jiná, než osobní vozidla, ani osobní vozidla, která projíždí křižovatkou Skloněná x Dřevařská, ale neprojíždějí měřeným profilem D – např. vozidla přijíždějící k mateřské školce ze severního a východního směru, která se poté vrací zpět. Z uvedeného podle žalobkyně vyplývá, že měření bylo zkresleno tak, aby nezahrnovalo některé aspekty stávající dopravy, které účelově ignorovalo a celkově snižovalo dopravní zátěž. Tím, že studie stavebníka úmyslně nezahrnuje celou paletu nákladních i osobních vozidel, logicky zkresluje studii v jeho stavebníka. Podle žalobkyně při přezkumu závazného stanoviska KHS Ministerstvo zdravotnictví, které vydalo závazné stanovisko dne 6. 1. 2022, pochybilo, pokud do svých úvah nezahrnulo žalobkyní předložené odborné Posouzení akustické studie. Toto posouzení došlo k závěru, že akustická studie předložená stavebníkem je nesprávná, neboť na pozemku rodinného domu žalobkyně budou překročeny hygienické limity bez záměru a dojde k navýšení hluku vlivem záměru o více jak 0,1 dB v nadlimitních hlukových podmínkách. Žalobkyně zopakovala, že podle tohoto posouzení prokázala akustická studie nesoulad záměru se stávající legislativou z hlediska hluku ve sledovaných bodech. Dle posouzení předloženého žalobkyní dojde přinejmenším na jejím pozemku uvažovaným záměrem ke zhoršení překročení hlukových limitů, která umístovaná stavba zhorší o 0,1 dB, resp. 0,2 dB. Umístění prodejny je proto v rozporu se zákonem č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, konkrétně s § 30 až § 34 stanovujícími podmínky pro hluk ve venkovním prostředí a prováděcím nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, konkrétně nesplněním podmínek hlukových limitů dle § 11 a § 12 a dále § 20 odst. 5 tohoto nařízení. Důvodem je zhoršení hlukových poměrů tam, kde jsou již limity nevyhovující. Zhoršit hlukové limity je možné pouze tam, kde je limit dodržen, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), např. rozhodnutí ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. 135/2011-246 (*pozn. soudu* správně č. j. 1 As 135/2011-246), když již v současném stavu jsou hlukové limity překračovány.
9. V posledním žalobním bodu žalobkyně uplatnila námitku nesprávného posouzení vlivu záměru na dopravní situaci, napadla závazné stanovisko silničního správního orgánu ze dne 23. 11. 2020 a rovněž přezkumné stanovisko nadřízeného Ministerstva dopravy ze dne 3. 12. 2021. Namítala, že Ministerstvo dopravy přezkum neprovedlo, neboť předmětem

stanoviska dle jeho názoru nebyla okružní křižovatka a řešení silnic II. a III. třídy, tudíž odvolací námitky nemohly být hodnoceny. Ačkoliv Ministerstvo dopravy přiznalo, že u prvoinstančního stavebního úřadu a silničního správního úřadu byl zvolen nesprávný postup, neboť zpochybnilo vedení prostého stavebního řízení, když umístování změny stavby křižovatky (dopravního řešení) musí podléhat územnímu řízení nebo zjednodušené či sloučené variantě, uvedlo, že tuto otázku má přezkoumat a posoudit odvolací stavební úřad. Žalovaný ale tuto otázku v rozhodnutí o odvolání nevypořádal, danou situaci nezmínil. Podle žalobkyně postupovalo Ministerstvo dopravy při přezkumu nezákonně, neboť fakticky přezkum vydaného stanoviska neprovedlo. Jak bylo potvrzeno, jedná se o související řízení a nelze je při přezkoumávání oddělovat či izolovat. Ministerstvo dopravy pouze odkázalo na projektovou dokumentaci a hlukové studie předložené stavebníkem, zcela pominulo žalobkyní předložené Posouzení akustické studie, které došlo k závěru, že budou překročeny hygienické limity bez záměru a dojde k navýšení hluku. Žalobkyně zopakovala, že stavební úřad nesprávně konstatoval, že navýšení dopravy bude činit pouze 21 % stávajícího provozu osobních automobilů. A rovněž zopakovala, že měření bylo zkresleno tak, aby nezahrnovalo některé aspekty stávající dopravy, a snižovalo tak celkovou dopravní zátěž okolí novým záměrem. Stavební povolení tím, že ve svém odůvodnění obsahuje protiřečící si závěry ohledně dopravního zatížení území ohledně navýšení dopravy uvažovaným směrem, je i vnitřně rozporné.

10. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i vydané stavební povolení zrušil a žalovanému uložil, aby žalobkyni nahradil náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že stavební objekty SO – 05A a SO – 05B dopravního řešení jsou v souladu s ÚP Liberec. V dané lokalitě ulic Tanvaldská a Dřevařská byl již v roce 2009 umístěn objekt občanské vybavenosti, který však nebyl realizován. Dopravní přístup byl řešen z ulice Tanvaldská a Dřevařská. Pro navrhovaný objekt je navržen z ulice Tanvaldská pouze vjezd do zásobovacího dvora, současně zde bude zřízen nový chodník plynule navazující na obou stranách na chodník stávající. Nově navržené parkoviště pro zákazníky bude vůči úrovni ulice Dřevařská zapuštěné, a proto není možné zajistit připojení z ulice Tanvaldská. Při projednávání řešení připojení parkoviště bylo postupováno za součinnosti Krajského ředitelství policie ČR, dopravního inspektorátu, Magistrátu města Liberec, odboru dopravy a Úřadu městského obvodu Liberec – Vratislavice nad Nisou. Výsledkem projednání byl návrh na zřízení malé okružní křižovatky, která vznikne stavební úpravou stávající stykové křižovatky ulic Skloněná a Dřevařská. Projektová dokumentace byla projednána se všemi dotčenými orgány státní správy. V rámci odvolacího správního řízení byla přezkoumána napadená souhlasná závazná stanoviska a byla potvrzena nadřízenými správními orgány. Žalovaný neshledal v odvolacím řízení důvody, které by vydání povolení navrhované stavby bránily. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění prvoinstančního i odvolacího rozhodnutí a navrhoval, aby podané žalobě soud nevyhověl.

IV. Replika žalobkyně a její doplnění

12. V replice žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že soulad záměru s ÚP Liberec byl přezkoumán. Tato otázka nebyla k jejímu odvolání řešena, nadřízený orgán územního

plánování věcný přezkum odmítl, tento úřední postup žalobkyně žalobou zpochybnila. Nesouhlasila ani s tvrzením žalovaného, že v rámci odvolacího řízení byla přezkoumána všechna napadená souhlasná stanoviska a že byla potvrzena nadřízenými správními orgány. Vedle závazného stanoviska orgánu územního plánování, které nebylo přezkoumáno vůbec, nebylo přezkoumáno ani závazné stanovisko silničního správního úřadu, což v žalobě napadla.

13. Podle žalobkyně i žalovaný potvrdil, že záměr křižovatky dopravního řešení souvisí se záměrem novostavby prodejny „X Park Vratislavice“. Zopakovala, že oba záměry jsou fakticky spojené, jedná se o nesporné tvrzení stran. Tato skutečnost pak má zásadní dopad na posuzování vlivu staveb, kdy nelze posuzovat stavební záměry izolovaně, ale naopak v souvislosti, neboť jejich dopady na své okolí se minimálně sčítají, avšak spíše multiplikují, např. průjezdnost křižovatky, vzrůst hladiny hluku, prašnosti a delších negativních vlivů, zejména pak vlivů na nemovitosti a pohodu bydlení žalobkyně.
14. Pokud jde o tvrzený nesoulad záměru s ÚP Liberec a nesprávné posouzení vlivu záměru na veřejné zdraví, a tedy tvrzení, že závazná stanoviska odboru územního plánování a silničního správního úřadu jsou nezákonná, žalobkyně jako důkaz označila další odborné vyjádření, a to Akustický posudek X Park Vratislavice, prodejna a doplňkové stavby, posouzení hluku ze silniční dopravy v okolí záměru ze dne 13. 6. 2022 zpracovaný X, akustickým konzultantem. Tento akustický posudek konstatoval, že obytná zástavba v blízkosti komunikace I. třídy ulice Tanvaldská je zasažena hlukem přesahujícím v denní i noční době hygienické limity pro hluk z dopravy v okolí a že v souladu s očekávaným nárůstem intenzity dopravy se hluková situace v lokalitě v roce 2025 oproti roku 2020 ještě zhorší. Dle posudku se projekt záměru „X Park Vratislavice“ nedostatečně vypořádal s vlivem jeho provozu a dopravy na okolí. Následně žalobkyně shrnula vady podkladů, které stavebník přiložil k žádosti, tedy hlukové studie X ze dne 14. 10. 2020 a protokolu o zkoušce č. X. Obě závazná stanoviska tak byla vydána na základě nesprávně provedeného měření a nesprávně provedené hlukové studie, proto jsou vadná a nemohou sloužit jako zákonný podklad pro vydání napadeného rozhodnutí.
15. Pokud žalovaný uvedl, že záměr byl umisťován jako náhrada za v roce 2009 umístěný objekt občanské vybavenosti, záměrně neuvedl, že podmínky pro umisťování jsou významně jiné v roce 2009 a 2021, např. v důsledku nárůstu dopravy, nárůstu zastavěnosti, podmínek životního prostředí atd. A účelově opomenul, že původní záměr měl násobně menší zastavěnou plochu, resp. obchodní plochu a násobně menší vytiženost co do dopravy, závažek i zákazníků, tedy i menší negativní dopad na své okolí.
16. Za existence dvou odborných vyjádření, které se shodují na závěrech, že podklady předložené správním orgánům k vydání závazných stanovisek jsou nesprávné, resp. opomíjejí pro měření hluku a vlivu na své okolí zásadní okolnosti, je zásadním zjištěním, které odůvodňuje zrušení napadených rozhodnutí.
17. Ve své duplice ze dne 5. 9. 2022 žalobkyně dále odkázala na znalecký posudek ze dne 2. 9. 2022 vypracovaný znaleckým ústavem Technický a zkušební ústav stavební Praha, státní podnik, a X., soudním znalcem v oboru stavební akustika. Dle tohoto znaleckého posudku protokol o zkoušce č. X pro noční měření v bodě MM3 neodpovídá doporučené minimální délce měření hluku ze silniční dopravy. Ve výchozí akustické situaci je na hranici venkovního chráněného prostoru v bodě MM3 překračován hygienický limit 55 dB pro venkovní chráněný prostor, nebyla zhodnocena celková hluková situace po realizaci

záměru. Dále bylo konstatováno, že v chráněném venkovním prostoru rodinného domu č. p. X vzroste vlivem záměru v denní době ekvivalentní hladina akustického tlaku až o 0,1 až 0,2 dB a že autor hlukové studie se nevypořádal skutečností, že záměrem vstupuje do území, kde je zejména v případě rodinného domu č. p. X tzv. vyčerpaný hlukový limit. Znalec se ztotožnil se závěry uvedenými v Posouzení akustické studie a se závěry v akustickém posudku X ze dne 13. 6. 2022 s tím, že závěry hlukové studie zpracované Mgr. X ze dne 14. 10. 2020 nejsou správné, vliv plánované okružní křižovatky jako součást výstavby záměru na hlukovou situaci v dané lokalitě není nevýznamný. Znalecký posudek tak dokládá tvrzení i důkazy žalobkyně, že stavební povolení i podkladová závazná stanoviska jsou skutkově nesprávná, a tedy nezákonná.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řádu správní (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
19. Předmětem soudního přezkumu je stavební povolení na stavební objekty SO – 05A – veřejná část A a SO – 05B – veřejná část B, tj. stavbu malé okružní křižovatky, sjezd na parkoviště plánované prodejny „X Park Vratislavice“ a nový chodník v části ulic Dřevěná, Skloněná a Tanvaldská, konstrukce asfaltového povrchu, zřízení nového sjezdu k plánované prodejně s bezpečnostními prvky a zřízení nového chodníku v daném místě a dále konstrukce pro nové pochozí a pojízďecí plochy – betonová dlažba uvedené specifikace, vydané podle § 115 stavebního zákona, ve spojení s napadeným rozhodnutím žalovaného. Stavební povolení bylo vydáno speciálním stavebním úřadem ve smyslu § 15 odst. 1 stavebního zákona, neboť se jednalo o stavební povolení stavebních objektů SO – 05A a SO – 05B shora popsaného dopravního řešení. Při vydání stavebního povolení tedy speciální stavební úřad postupoval v soudu s § 15 odst. 2 stavebního zákona, nestanoví-li zvláštní předpisy jinak, podle stavebního zákona.

V. a) námitky týkající se územního posouzení stavby

20. První tři žalobní body se týkaly územního posouzení povolovaného stavebního záměru. Žalobkyně namítala nesoulad stavby s ÚP Liberec a nezákonnost závazného stanoviska vydaného dle § 96b odst. 1 stavebního zákona dotčeným orgánem územního plánování, v této souvislosti namítala, že povolovaná stavba měla být zkoumána v návaznosti na stavbu prodejny. Dále napadla závěr žalovaného, že na stavební záměr nebylo třeba závazné stanovisko vydávat, namítala pochybení stavebního úřadu, který o stavebním záměru nevedl územní řízení, případně společné územní a stavební řízení. Pochybení spatřovala i v postupu nadřízeného orgánu územního plánování, který nevyhodnotil její žádost o přezkoumání stanoviska jako podnět k provedení přezkumu dle § 149 odst. 7 správního řádu.
21. K uplatněným námitkám považuje soud za potřebné shrnout následující skutečnosti:
22. Stavební povolení bylo vydáno v řízení zahájeném žádostí stavebníka ze dne 22. 2. 2021 o vydání stavebního povolení na podkladě projektové dokumentace ke stavebním objektům SO – 05A – veřejná část a SO – 05B – veřejná část. K žádosti stavebník přiložil mj. závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 21. 7. 2020, č. j. X, vydané dle § 96b

stavebního zákona. Orgán územního plánování v něm dospěl k závěru, že posuzovaný stavební záměr, kterým byl jednak v nynějším řízení přezkoumávaný stavební záměr dopravního řešení, ale rovněž stavba prodejny včetně parkoviště a inženýrských sítí, je v souladu s ÚP Liberec. Závazné stanovisko bylo vydáno na základě předložené projektové dokumentace prodejny a související dopravní a technické infrastruktury. Právě s odkazem na toto souhlasné stanovisko posoudil stavební úřad žalobkyní uplatněné námitky rozporu povolované stavby s ÚP Liberec jako neopodstatněné (viz str. 8 stavebního povolení). Současně poukázal na to, že v lokalitě byl již v roce 2009 umístěn objekt občanské vybavenosti s tím, že dopravní přístup byl řešen z ulic Tanvaldská a Dřevařská. Příjezd na parkoviště plánované prodejny nebude zajištěn z ulice Tanvaldské kvůli zapuštěnému parkovišti, proto bude zřízena okružní malá okružní křižovatka stavební úpravou stávající stykový křižovatky ulic Skloněná a Dřevěná. K vypořádání odvolacích námitek žalobkyně, které směřovaly vůči posouzení souladu povolované stavby dopravního řešení s ÚP Liberec, požádal žalovaný o přezkoumání závazného stanoviska orgánu územního plánování. Odbor územního plánování a stavebního řádu žalovaného jako nadřízený dotčený orgán na úseku územního plánování odmítl posoudit závazné stanovisko dle § 149 odst. 7 správního řádu a tuto skutečnost dal žalovanému na vědomí sdělením ze dne 21. 12. 2021, č. j. X. Nadřízený orgán územního plánování konstatoval, že jsou vedena dvě správní řízení, jednak společné územní a stavební řízení na stavbu prodejny, jednak stavební řízení, v němž bylo vydáno stavební povolení na stavební objekty SO – 05A – veřejná část A a SO – 05B – veřejná část B, ve kterém nebylo vydáno územní rozhodnutí, a stavební úřad sdělil, že jde o stavební úpravy bez nutnosti záměr umisťovat. S odvoláním na § 96b odst. 1 stavebního zákona uzavřel, že závazné stanovisko se nevydává ke stavebnímu řízení a stavebnímu povolení, tudíž závazné stanovisko orgánu územního plánování, proti kterému odvolací námitky směřovaly, nebylo podkladem vydaného stavebního povolení. V napadeném rozhodnutí žalovaný na shora označené stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování odkázal, citoval § 96b odst. 1 stavebního zákona s uvedením výjimek, kdy se závazné stanovisko orgánu územního plánování nevydává, a uzavřel, že ke stavebnímu záměru, který je předmětem tohoto řízení se závazné stanovisko nevydává. S ohledem na uvedené konstatoval, že neshledal rozpor navrhované stavby s ÚP Liberec.

23. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že námitky žalobkyně, které ve stavebním řízení a následně v odvolání uplatnila vůči územnímu posouzení povolovaného stavebního záměru – shora popsaného dopravního řešení, nebyly žalovaným vypořádány přezkoumatelným způsobem. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného na str. 4, kde se žalovaný věnoval odvolací námitce pod bodem 1), nevyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu a související judikatuře správních soudů [srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84; rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz], a není z něj zřejmé, na základě jakých skutečností a právních úvah dospěl žalovaný k závěru, že navrhovaná stavba není v rozporu s ÚP Liberec.
24. Stavební úřad odmítl námitky, v nichž žalobkyně zpochybňovala soulad povolovaného dopravního řešení souvisejícího se souběžně projednávanou stavbou prodejny (a souvisejících staveb a inženýrských sítí) s ÚP Liberec, odkazem na vydané závazné stanovisko orgánu územního plánování, které hodnotilo celý stavební záměr, tedy včetně nyní posuzovaného dopravního řešení. Žalovaný však vycházel ze sdělení nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 21. 12. 2020 a oproti stavebnímu úřadu konstatoval, že závazné stanovisko orgánu územního plánování nebylo podkladem stavebního povolení.

Důvody, proč tomu tak je, však z napadeného rozhodnutí beze všech pochybností nevyplývají. Zatímco nadřízený orgán územního plánování měl za to, že závazné stanovisko nemohlo být podkladem pro stavební povolení, neboť závazné stanovisko dle § 96b odst. 1 stavebního zákona se nevydává, pokud neslouží jako podklad pro vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5 (tj. pro účely územního rozhodnutí a územního řízení), § 126, § 127, § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, a tedy se nevydává pro účely stavebního řízení, citoval žalovaný obecně výjimky dle § 96b odst. 1 stavebního zákona, tedy výjimky, kdy se takové závazné stanovisko nevydává pro účely vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu pro územní rozhodnutí nebo územní řízení, a pro další uvedené případy. Odůvodnění žalovaného tedy není jednoznačné, neboť neodpovídá argumentaci zastávané nadřízeným orgánem územního plánování ve sdělení ze dne 21. 12. 2021, na které se však odvolává. Žalobkyni lze nadto přisvědčit, že žalovaný pouze citoval část zákonné normy § 96b odst. 1 stavebního zákona, aniž by uvedl, o jakou jím obecně uvedenou výjimku dle citovaného ustanovení se má v případě povolovaného dopravního řešení jednat. Lze doplnit, že z napadeného rozhodnutí ani sdělení orgánu územního plánování neplyne, z jakých důvodů nelze v daném případě aplikovat § 15 odst. 2 věta poslední stavebního zákona, dle kterého *jestliže se nevydává územní rozhodnutí ani územní souhlas, postačí závazné stanovisko podle § 96b*.

25. Pokud nadřízený orgán územního plánování, z jehož sdělení žalovaný vycházel, konstatoval, že pro povolovanou stavbu nebylo vydáno územní rozhodnutí a dle sdělení stavebního úřadu jde o stavební úpravy bez nutnosti záměr umísťovat, jde opět o ničem nepodložený a neodůvodněný závěr.
26. Zcela v kontrastu s právě uvedeným se ocitl vlastní závěr žalovaného, který se namítaným rozporem navrhované stavby s ÚP Liberec v závěru na str. 4 napadeného rozhodnutí zabýval a konstatoval bez dalšího, že takový rozpor nezjistil, a proto považuje námitku žalobkyně za nedůvodnou.
27. Napadené rozhodnutí žalovaného z uvedených důvodů trpí v části týkající se vypořádání odvolací námitky pod bodem 1) nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
28. Za dané situace je předčasné, aby se soud věcně zabýval namítaným rozporem povolovaného stavebního záměru s ÚP Liberec a konkrétními námitkami, které v tomto směru soudu žalobkyně předeštila.
29. Pochybení na straně nadřízeného orgánu územního plánování však soud neshledal, pokud na základě odvolacích námitek směřujících vůči obsahu závazného stanoviska orgánu územního plánování nezačal přezkoumat řízení dle § 149 odst. 8 ve spojení s § 94 a násl. správního řádu. Směřují-li odvolací námitky do obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, je třeba postupovat podle § 149 odst. 7 věta první správního řádu, dle kterého *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*. Otázka, zda v projednávaném případě nebylo namísto závazného stanoviska orgánu územního plánování přezkoumat dle poslední zmíněného ustanovení, však nebyla žalovaným přezkoumatelným způsobem posouzena, jak soud rozvedl shora.

V. b) námitky nesprávného posouzení vlivu na veřejné zdraví

30. Žalobkyně dále namítala nesprávné posouzení vlivu stavebního záměru na veřejné zdraví, s odkazem na Posouzení akustické studie považovala za nezákonné závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví. Závaznému stanovisku Ministerstva zdravotnictví vytýkala, že se nevypořádalo se závěry jí předloženého Posouzení akustické studie. Soudu předkládala nové důkazy, konkrétně Akustický posudek X č. X ze dne 13. 6. 2022 a znalecký posudek zpracovaný dvěma znalci – Technickým a zkušebním ústavem stavebním Praha, s. p. a X, Ph. D. ze dne 2. 9. 2022, které podle žalobkyně vyvracejí závěry hlukové studie předložené stavebníkem.
31. K uplatněnému žalobnímu bodu konstatuje soud na základě spisového materiálu následující rozhodné skutečnosti:
32. K námitce týkající se vyhodnocení celkové hlukové zátěže okolí po realizaci povolované stavby a dotčení práv žalobkyně zvýšením hluku u rodinného domu č. p. X v Dřevařské ulici stavební úřad ve stavebním povolení uvedl, že stavebník předložil hlukovou studii pro prodejnu a doplňkové stavby zpracovanou X a zároveň předložil protokol o zkoušce č. X, měření hluku v mimopracovním prostředí pro zájmovou lokalitu komunikací Tanvaldská a Dřevařská zpracované akreditovanou zkušební laboratoř. Současně konstatoval, že stavebník předložil souhlasné závazné stanovisko KHS ze dne 20. 11. 2020 s podmínkami, které se týkají užívání stavby. V odvolání žalobkyně namítala, že se stavební úřad nevypořádal s námitkou, že již současný stav hlukové zátěže v dané oblasti překračuje hygienické limity v denní i noční době. Stavební záměr je na několika sledovaných bodech v nesouladu se stávající legislativou z hlediska hluku, jak podle názoru žalobkyně dokládá Posouzení akustické studie. K odvolání žalobkyně přiložila Posouzení akustické studie v úrovni Oznámení záměru z hlediska platné hlukové legislativy ze dne 8. 6. 2021, vypracované společností X. K vypořádání odvolacích námitek nechal žalovaný závazné stanovisko KHS přezkoumat Ministerstvem zdravotnictví. Ministerstvo zdravotnictví jako nadřízený dotčený orgán na úseku ochrany veřejného zdraví vydalo dne 6. 1. 2021 závazné stanovisko č. j. X, jímž závazné stanovisko KHS potvrdilo. Ministerstvo zdravotnictví odkázalo na projektovou dokumentaci stavby, která byla doplněna o hlukovou studii X ze dne 14. 10. 2020 a protokol o zkoušce č. X. Z těchto podkladů vyplývá, že vliv okružní křižovatky jako součásti výstavby na hlukovou situaci v dané lokalitě bude nevýznamný, v referenčních bodech 2 a 3 (rodinný dům č. p. 327 v ulici Dřevařská) dojde k navýšení hluku maximálně o 0,1 dB s tím, že hluk ze stacionárních zdrojů je predikován pod stanoveným hygienickým limitem. Žalovaný s odkazem na § 149 odst. 7 správního řádu poukázal na přezkumné závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví, které potvrdilo závazné stanovisko KHS. Uvedl, že podmínky uvedené v přezkoumávaném závazném stanovisku, kterými je investor vázán, zajišťují dodržování hygienických limitů ze stavební činnosti podle platných účinných právních předpisů a zajišťují, že podmínkou uvedení stavby do užívání je předložení protokolů a měření hluku prokazujících dodržování hygienických norem.
33. Ochrana veřejných zájmů na tom kterém úseku státní správy je ve stavebním řízení zajištěna prostřednictvím stanovisek dotčených orgánů a jejich požadavků ve smyslu § 4 odst. 2 stavebního zákona. Závazná stanoviska dotčených orgánů, která stavebník připojuje k žádosti dle § 110 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, jsou pro stavební úřad závazným podkladem. Veřejné zájmy na ochraně zdraví mj. před hlukem ve stavebním řízení prosazují orgány ochrany veřejného zdraví, které podle § 77 odst. 1 zákona č. 258/2000

Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících předpisů, vydávají závazná stanoviska.

34. Podle § 149 odst. 1 správního řádu, *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*
35. Podle § 149 odst. 7 věty první správního řádu, *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*
36. Na obsah závazného stanoviska jsou kladeny vysoké nároky. Pro jeho obsah, formu a náležitosti se podle § 154 správního řádu přiměřeně užijí § 67 a § 68 správního řádu upravující náležitosti rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2011, č. j. 9 As 21/2009-150, publ. ve Sb. NSS 2381/2011). Směřují-li odvolací námitky do závěrů závazného stanoviska, postupuje odvolací orgán podle § 149 odst. 7 správního řádu a u nadřízeného dotčeného orgánu si vyžádá změnu nebo potvrzení závazného stanoviska. Odvolací správní orgán musí ověřit, zda nadřízený dotčený orgán dostatečně reagoval na odvolací námitky, chybějící odborné úvahy totiž nemůže sám nahradit. Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska má zpravidla za následek nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, pro které bylo stanovisko závazným podkladem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, publ. ve Sb. NSS 3018/2014). Tato obecná východiska považoval soud za potřebné shrnout, neboť podstatou žalobních námitek jsou procesní výhrady týkající se postupu žalovaného a obsahu závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu, v daném případě Ministerstva zdravotnictví. Lze dodat, že pokud soud v rámci přezkumu závazného stanoviska v intencích § 75 odst. 2 s. ř. s. dospěje k závěru, že je vadné, resp. nezákonné, s vlivem na finální napadené správní rozhodnutí, zruší soud toto správní rozhodnutí a s vadou, případnou nezákonností závazného stanoviska se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83). V takovém případě se závazné stanovisko stane právně neúčinným (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016-44).
37. Soud musí konstatovat, že žalovaný sice vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska KHS, pominul však, že přezkumné stanovisko Ministerstva zdravotnictví se adekvátně nevypořádalo s odvolací námitkou, že současný stav hlukové zátěže v dané oblasti překračuje stanovené hlukové limity, a to v denní i noční dobu, a že nesoulad stavebního záměru se stávající legislativou z hlediska hluku dokládá Posouzení akustické studie. Ministerstvo zdravotnictví při vydání závazného stanoviska vycházelo pouze z projektové dokumentace, hlukové studie a protokolu o zkoušce měření hluku č. X, nikterak však nereagovalo na Posouzení akustické studie, které žalobkyně v odvolacím řízení předložila na podporu svých námitek a kterým chtěla vyvrátit závěry o dodržení hlukových limitů v blízkosti jejího rodinného domu č. p. X v ulici Dřevařská zřízením okružní křižovatky. Protože se Ministerstvo zdravotnictví nezabývalo uplatněnou obranou žalobkyně a jí předloženým odborným posouzením obsahujícím polemiku se závěry hlukové studie stavebníka, ze které vycházela KHS v přezkoumávaném závazném stanovisku, je závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví nepřezkoumatelné. Protože žalovaný na toto závazné stanovisko pouze odkázal, aniž by byla uvedena odvolací

námítka a předložený důkaz týkající se hlukové zátěže řádně vypořádány, je i napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

38. Pokud žalobkyně Ministerstvu zdravotnictví v žalobě vytýkala, že se nezabývalo jejím požadavkem na přezkum závěrů o navýšení dopravy – provozu osobních automobilů – pouze o 21 % stávajícího stavu provozu osobních automobilů, které projíždějí měřeným profilem D, nelze námitce přisvědčit. Takový požadavek, kterým žalobkyně zpochybňovala závěry stavebního úřadu učiněné v návaznosti na hlukovou studii a provedené sčítání dopravy v profilu D, nebyl v odvolání uplatněn. Objevil se teprve v doplnění odvolání ze dne 16. 3. 2022, které však bylo doručeno až po vydání rozhodnutí žalovaného, o čemž byla žalobkyně informována sdělením žalovaného ze dne 6. 4. 2022. K samotnému zpochybnění metodiky sčítání dopravy a v návaznosti na to označení hlukové studie za účelové je třeba dodat, že takovéto laické zpochybnění odborných podkladů ze stany žalobkyně nepostačuje. Především ale není na soudu, aby se jako první touto odbornou otázkou zabýval, pokud je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné v části, ve které se žalovaný zabýval odvolacími námitkami týkajícími se nárůstu hlukové zátěže v blízkosti rodinného domu žalobkyně ve spojitosti s navrhovaným dopravním řešením a směřujícími do závazného stanoviska KHS jako orgánu ochrany veřejného zdraví.
39. Z tohoto důvodu soud neprovedl dokazování žalobkyní předloženými důkazy – Akustickým posudkem X č. X ze dne 13. 6. 2022 a znaleckým posudkem zpracovaným Technickým a zkušebním ústavem stavebním Praha, s. p. a X ze dne 2. 9. 2022. Uplatněné žalobní námitky, týkající se procesního postupu Ministerstva zdravotnictví a následně i žalovaného, mohl soud posoudit i bez doplnění dokazování. Nic žalobkyni nebrání, aby tyto důkazy uplatnila v dalším řízení před žalovaným. Bude pak na žalovaném, resp. Ministerstvu zdravotnictví, aby se i s dalšími případně předloženými důkazy a jejich závěry vypořádali.

V. c) námitky nesprávného posouzení vlivu záměru na dopravní situaci – nesprávný přezkum závazného stanoviska silničního správního úřadu

40. Žalobkyně v poslední části žaloby nesouhlasila se způsobem, jakým byl ze strany Ministerstva dopravy proveden přezkum závazného stanoviska silničního správního úřadu. V návaznosti na obsah závazného stanoviska Ministerstva dopravy vytýkala žalovanému, že v napadeném rozhodnutí nevypořádal, ani nezmínil Ministerstvem dopravy zpochybněné vedení stavebního řízení namísto územního řízení či jeho zjednodušené varianty. Brojila znovu proti závěru o navýšení dopravy – provozu osobních automobilů – jen o 21 % stávajícího stavu.
41. Opětovně je třeba nejprve shrnout podstatné skutečnosti, které se k uplatněným námitkám vztahují:
42. Stavební řešení malé okružní křižovatky, sjezdu z ulice Dřevařská na plánované parkoviště prodejny, nových chodníků podél ulic Dřevařská a části Skloněná a asfaltové konstrukce vozovky, stejně jako nového chodníku namísto současného napojení pozemku parc. č. 148/1 na ulici Tanvaldská, zřízení nového vjezdu na tuto ulici a betonových konstrukcí pro nové pochozí a pojížděcí plochy vyplývá z projektové dokumentace zpracované X, autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby, kterou stavebník předložil spolu s žádostí o stavební povolení. K žádosti bylo doloženo mj. rozhodnutí Úřadu městského obvodu Liberec – Vratislavice nad Nisou ze dne 23. 11. 2020, č. j. X, jako silničního správního

úřadu, o připojení pozemku parc. č. X k místní komunikaci na pozemku parc. č. X v ulici Dřevařská za účelem zřízení vjezdu na parkoviště, vydané podle § 10 odst. 1, odst. 4 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Odbor dopravy žalovaného jako příslušný silniční správní úřad vydal dne 23. 11. 2020, pod č. j. X, závazné stanovisko dle § 10 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 zákona o pozemních komunikacích, jímž vyslovil souhlas s připojením pozemku parc. č. X k silnici I/14 (*pozn. soudu* ulice Tanvaldská) s tím, že mj. budou splněny podmínky uvedené jednak v závazném stanovisku příslušného krajského ředitelství Policie ČR ze dne 13. 11. 2020, jednak ve stanovisku Ředitelství silnic a dálnic ČR ze dne 2. 11. 2020. Ve stavebním povolení stavební úřad odmítl námitky žalobkyně s poukazem na zvolené dopravní řešení autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby a projednání s dotčenými státními orgány, a to Úřadem městského obvodu Liberec – Vratislavice nad Nisou, Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje. Protože byl vjezd na parkoviště pro zákazníky navržen z ulice Skloněná, vznikl požadavek na stavební úpravu stávající stykové křižovatky na kruhový objezd, koncepce výjezdu z parkoviště byla řešena ve spolupráci s Krajským ředitelstvím Policie ČR s ohledem na dopravní poměry světelně řízené křižovatky Tanvaldská x Skloněná x Dlouhomostecká. K námitce týkající se ovlivnění domu Dřevařská č. p. X zvýšením dopravy stavební úřad uvedl, že bylo ke dni 15. 9. 2020 provedeno sčítání dopravy na dotčených komunikacích, podle hlukové studie je předpokládáno navýšení dopravy – osobních automobilů – o 212 na den a toto navýšení činí pouze 21 % stávajícího stavu provozu osobních automobilů. Stavební úřad poukázal na řešení bezpečnosti chodců, když byly doplněny chodníky a byla doplněná zpevněná plocha v severovýchodním kvadrantu křižovatky mezi křižovatkou a přilehlé oplocení sousedního pozemku. Připojení parkoviště bylo projednáno s příslušnými orgány státní správy a povoleno Úřadem městského obvodu Liberec – Vratislavice nad Nisou. V odvolání žalobkyně namítala, že stavební úřad neřešil námitky z oblasti působnosti silničního správního úřadu v součinnosti s tímto dotčeným orgánem. Opomenul zmínit závazné stanovisko odboru dopravy žalovaného jako příslušného silničního správního úřadu ze dne 23. 11. 2020, přičemž za pochybení žalobkyně označila postup stavebního úřadu, který si před rozhodnutím o námitce od silničního správního úřadu nevyžádal stanovisko jako odborný podklad. V odvolacím řízení žalovaný požádal Ministerstvo dopravy o přezkoumání závazného stanoviska odboru dopravy žalovaného ze dne 23. 11. 2020. Ministerstvo dopravy závazným stanoviskem ze dne 3. 12. 2021, č. j. X, závazné stanovisko potvrdilo s odůvodněním, že bylo vydáno v mezích věcné a místní příslušnosti a nebyla zjištěna jeho nezákonnost či nesprávnost, podmínky byly řádně odůvodněny a souvisely s připojením pozemku k silnici I/14 za účelem ochrany předmětné silnice a zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Ministerstvo dopravy současně uvedlo, že žadatel o stanovisko požádal o posouzení připojení pozemku k silnici I/14 pro účely vedeného společného územního a stavebního řízení, proto silniční správní úřad postupoval podle § 10 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích a nevedl klasické správní řízení, jehož výsledkem by bylo o připojení sousední nemovitosti podle § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, a ve věci vydal závazné stanovisko. Skutečnost, že závazné stanovisko bylo použito pro účely stavebního řízení, musí být posouzena výhradně odvolacím orgánem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitkám žalobkyně týkajícím se navrženého dopravního řešení konstatoval shodné skutečnosti, které byly k dané problematice uvedeny v odůvodnění stavebního povolení, včetně zmínky o nárůstu dopravy pouze o 21 %. Dále žalovaný poukázal na přezkum závazného

stanoviska příslušného odboru žalovaného provedeným Ministerstvem dopravy přípisem ze dne 3. 12. 2021, kterým bylo závazné stanovisko silničního správního úřadu potvrzeno.

43. Žalobní námitky se týkají závazných stanovisek, která byla vydána ve smyslu § 10 odst. 1, odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, a týkala se připojení pozemku parc. č. X na silnici I/1. Dle § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *pozemní komunikace lze navzájem připojovat zřizováním křižovatek nebo připojovat na ně sousedí nemovitosti zřízením sjezdů nebo nájezdů*. Dle odst. 4 písm. b) citovaného ustanovení *příslušný silniční správní řád si před vydáním povolení připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici nebo k místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá stanovisko vlastníka dotčené komunikace, jedná-li se o dálnici, též závazné stanovisko Ministerstva vnitra, v ostatních případech závazné stanovisko Policie České republiky*. Dle odst. 5 platí, *ve společném územním a stavebním řízení je povolení nahrazeno závazným stanoviskem dotčeného orgánu*.
44. Dopravní řešení zahrnující i okružní křižovatku bylo nepochybně vyvolané celkovým architektonickým zpracováním související stavby prodejny, jak ostatně konstatoval již stavební úřad na str. 9 stavebního povolení, neboť vjezd na parkoviště pro zákazníky prodejny byl navržen z ulice Skloněná, čímž vznikl požadavek úpravy stávající křižovatky na kruhový objezd. Vlastní dopravní řešení je pak věcí projektové dokumentace, vypracované autorizovanou osobou pro dopravní stavby, dle požadavků stavebníka, k níž bylo dáno souhlasné stanovisko Krajského ředitelství policie Libereckého kraje. V tomto směru se soud ztotožňuje se závěry stavebního úřadu i žalovaného. Předmětem závazného stanoviska odboru dopravy žalovaného ze dne 23. 11. 2020 bylo výhradně připojení pozemku parc. č. X na silnici I/14, nikoli připojení pozemku navrhovaného parkoviště pro zákazníky na ulici Skloněná, ani posouzení vlastního dopravního řešení napojení parkoviště a zřízení okružní křižovatky v blízkosti domu žalobkyně čp. X v Dřevařské ulici. Za daného stavu tedy Ministerstvo dopravy správně provedlo na žádost žalovaného přezkum závazného stanoviska silničního správního úřadu pouze z hlediska otázek, které jím byly podle shora citovaných ustanovení zákona o pozemních komunikacích řešeny, a správně se nezabývalo posouzením vhodnosti a funkčnosti okružní křižovatky.
45. Ministerstvu dopravy jako nadřízenému silničnímu správnímu úřadu nelze vytýkat, že při přezkumu nepřihlíželo k námitkám žalobkyně, které se týkaly nárůstu hluku vlivem stavebního záměru, a jí předkládanému Posouzení akustické studie. Jednalo se totiž o výhrady a s nimi související důkaz, jež nespádají do věcné působnosti silničních správních úřadů, které posuzují připojení nemovitosti k danému druhu pozemní komunikace ve smyslu § 10 odst. 1, odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích.
46. Soud nemohl žalobkyni přisvědčit ani v další argumentaci. Ze závazného stanoviska Ministerstva dopravy nelze vyčíst závěry, které žalobkyně prezentuje. Ministerstvo doprava nezpochybnilo vedení prostého stavebního řízení, nevyslovalo, že umístění (změna stavby) křižovatky (dopravního řešení) musí podléhat územnímu řízení či jeho zjednodušené variantě, případně sloučené variantě, postup stavebního úřadu, resp. žalovaného nebyl označen za nesprávný. Ministerstvo dopravy pouze upozornilo na situaci, kdy závazné stanovisko silničního správního úřadu bylo vydáno k žádosti stavebníka o vydání závazného stanoviska o připojení předmětného pozemku na silnici I/14 pro účely společného územního a stavebního řízení, následně však bylo použito pro stavební řízení. Z uvedeného nelze dovodit, že by Ministerstvo dopravy označilo vedení stavebního (prostého) řízení za nezákonný postup. Protože žádné námitky týkající se

použití závazného stanoviska silničního správního úřadu pro stavební řízení nebyly uplatněny, nelze podle názoru soudu žalovanému vytýkat, že se danou otázkou výslovně v napadeném rozhodnutí nezabýval. *Implicite* tak dal žalovaný najevo, že vzniklou procesní situaci nepovažuje za odporující zákonu.

V. Závěr a náklady řízení

47. Protože některé z žalobních námitek byly důvodné, soud na základě shora přijatých závěrů postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému.
48. O žalobě soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
49. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku vázán. Bude tedy jeho povinností nejprve zvážit způsob, jakým ve vedeném stavebním řízení posoudit odvolací námitky týkající se územního posouzení staveb povolovaného dopravního řešení, a podle toho případně vyžádat přezkumné závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování dle § 96b stavebního zákona, které by na ně dalo dostatečnou a přezkoumatelnou odpověď. Pokud by žalovaný vycházel ze závěru, že povolované dopravní řešení nevyžaduje umístění, ani vydání závazného stanoviska ve smyslu § 96b stavebního zákona, musí zvolený postup v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Dále bude žalovaný povinen znovu se obrátit na Ministerstvo zdravotnictví jako nadřízený orgán ochrany veřejného zdraví s žádostí o vydání nového přezkumného stanoviska podle § 149 odst. 7 správního řádu s tím, že je třeba znovu posoudit stavební záměr z hlediska odvolacích námitek týkajících se nadlimitního zatížení hlukem z dopravy a vypořádat závěry žalobkyní předložených důkazů.
50. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
51. Žalobkyně byla s žalobou úspěšná, soud jí proto přiznal proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla v řízení před soudem zastoupena advokátem, náleží jí proto náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 3 x 3 100 Kč za 3 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tedy ve výši 9 300 Kč. Dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč za 3 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu), celkem ve výši 900 Kč. Soud tak přiznal žalobkyni náhradu nákladů připadajících na její zastoupení ve výši 10 200 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku 2 142 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 12 342 Kč. Dále žalobkyni přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právního zástupce žalobkyně v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

52. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že se jim náhrada nákladů řízení nepřiznává, neboť jim v řízení nebyla uložena žádná povinnost, s jejímž splněním by jim takové náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. listopad 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu